

Ευρωλαγνεία, φυγή και θλίψη για το BREXIT από την Αριστερά των Βρυξελλών

Το αποτέλεσμα του βρετανικού δημοψηφίσματος για έξοδο από την ΕΕ εκφράζει αντιφατικές και σοβαρές διεργασίες. Παρότι οι κυρίαρχες αστικές πολιτικές δυνάμεις, τα καθεστωτικά ΜΜΕ και το κατεστημένο της Ευρώπης παρουσιάζουν το αποτέλεσμα ως νίκη των «λαϊκιστών», της «ακροδεξιάς», είναι φανερό ότι πλειοψηφικά τμήματα των εργαζόμενων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων ψήφισαν υπέρ της εξόδου από την ΕΕ, από θέσεις εναντίωσης στις βάρβαρες πολιτικές και τη λιτότητα που επιβάλλει η ΕΕ. Επίσης φανερό είναι ότι τμήματα της αστικής τάξης της Βρετανίας, για τα δικά τους συμφέροντα, στήριξαν την πορεία εξόδου από την ΕΕ, στα πλαίσια των ενδοαστικών και ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών.

Ποια ήταν όμως η παρέμβαση, η επίδραση και η στάση της Αριστεράς στη σημαντική αυτή αντιπαράθεση που οδήγησε στην απόφαση για Brexit;

«Η αριστερά απούσα από την αντιπαράθεση για το δημοψήφισμα» είναι ο τίτλος πολλών άρθρων στον ευρωπαϊκό τύπο. Ενδεικτικό του «μουδιάσματος» και των ταλαντεύσεων που είχαν μεγάλα τμήματα της Αριστεράς όλων των αποχρώσεων και ρευμάτων. Ισχύει όμως αυτή η διαπίστωση; Περίπου. Η αλήθεια είναι ότι τα διαχειριστικά κόμματα που εντάσσονται στην «κατ' όνομα» «Ευρωπαϊκή Αριστερά», όπως ο ΣΥΡΙΖΑ, οι Podemos, η γερμανική Die Linke, δεν απείχαν από την αντιπαράθεση. Ήταν «βασιλικότεροι του βασιλέως», υπέρ της ΕΕ. Μάλιστα οι δηλώσεις τους είναι δύσκολο να ξεχωρίσουν από τις δηλώσεις των ευρωπαϊκών τεχνοκρατών και των πολιτικών της Δεξιάς και της σοσιαλδημοκρατίας. «Θλιβερή ημέρα για την Ευρώπη» χαρακτήρισε το αποτέλεσμα για Brexit ο ηγέτης των Podemos Πάμπλο Ιγκλέσιας, σε μια ακριβώς ίδια δήλωση με τον αντικαγκελάριο της Γερμανίας! «Καθήκον της Αριστεράς τώρα είναι να υπερασπιστεί την ΕΕ από τη διάλυση» δήλωνε την επόμενη μέρα ο ιστορικός ηγέτης του γερμανικού Die Linke Γκρέγκορ Γκίζι σε συνέντευξη. Και φυσικά ο ευρωπαίος Τσίπρας, ο οποίος δήλωσε στη σύνοδο της ΕΕ ότι το Brexit αποτελεί «σοκ ιστορικών διαστάσεων» και ότι ο ίδιος θα πάρει ...πρωτοβουλίες «για αναστύλωση του κύρους της ΕΕ» και «ενίσχυση των ευρωπαϊκών θεσμών ώστε να αισθάνονται οι πολίτες ότι έχουν λόγο»!

BREXIT: Η αριστερά στην Ευρώπη απούσα ή στο κέντρο της πάλης για έξοδο από την ΕΕ

Δεν ήταν μόνο τα κόμματα της ευρω-αριστεράς υπέρ της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Δυστυχώς και σημαντικό τμήμα της «άλλης» αριστεράς πήρε θέση υπέρ της ΕΕ ή απέφυγε να τοποθετηθεί καθαρά στο ερώτημα του δημοψηφίσματος. Από τη γνωστή λογική του εγχώριου ΚΚΕ και των αδελφών του κομμάτων, που ούτε λίγο, ούτε πολύ τοποθετήθηκαν με δηλώσεις τύπου «ούτε έξοδο, ούτε παραμονή, σοσιαλισμός» ή «και με έξοδο, καπιταλισμό θα έχει η Αγγλία», μια από κάθε άποψη φυγή από τη συγκεκριμένη μάχη και τις πολιτικές απαιτήσεις. Ανάλογη στάση κράτησαν και τμήματα της λεγόμενης άκρας Αριστεράς.

Αν και για πρώτη φορά στη Βρετανία συγκροτήθηκε καμπάνια για αριστερή έξοδο (Lexit), η οποία έδωσε τον αγώνα για μια αριστερόστροφη απάντηση, αν και για πρώτη φορά αναπτύχθηκε σοβαρός διάλογος και τοποθετήθηκαν πολλές συλλογικότητες με αντι-ΕΕ πρόσημο, οι κυρίαρχες δυνάμεις της ρεφορμιστικής -

και όχι μόνο- αριστεράς εξακολουθούν να μη σηκώνουν το γάντι απέναντι στη λυκοσυμμαχία της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Ενδεικτικά, οι βρετανικές οργανώσεις «Σοσιαλιστική Αντίσταση» (αδελφή οργάνωση του Γαλλικού NPA) και «Αριστερή Ενότητα» (που στηρίζει ο Κεν Λόουτς) εξέδωσαν μπροσούρα παρέμβασης με τίτλο «Για ένα κριτικό “Ναι” στην παραμονή στην ΕΕ, ενάντια στην ξενοφοβία». Αλλά και το Εργατικό Κόμμα Βελγίου, ιστορικό κόμμα της άκρας Αριστεράς (με αναφορές στον Στάλιν), κάλεσε σε ενεργό μπούκοτάζ του δημοψηφίσματος, λέγοντας ότι κάθε τέτοια κίνηση δεν έχει προοδευτικό χαρακτήρα. Στο ίδιο μήκος κύματος πολλές οργανώσεις από τμήματα του τροτσικιστικού ρεύματος έως ορισμένες μαρξιστικο-λενινιστικές οργανώσεις, που με επιχειρήματα περί ηγεμονίας του ξενοφοβικού και ρατσιστικού ρεύματος και μη ταύτισης με τμήματα της «ευρωσκεπτικιστικής» δεξιάς, καλούσαν σε ψήφο υπέρ της παραμονής στην ΕΕ ή αποχής από το δημοψήφισμα. Μάλιστα, στο διαδίκτυο κυκλοφόρησαν δεκάδες άρθρα σε αυτή την κατεύθυνση, κυρίως από διανοούμενους αριστερών αποχρώσεων, όπως η πολυσέλιδη ανάλυση με τίτλο «12 αριστεροί λόγοι για παραμονή στην ΕΕ», ενώ στο αμερικανικό περιοδικό της «νέας Αριστεράς» Jacobin δημοσιεύτηκε άρθρο με τίτλο «Γιατί δεν είναι αριστερή μια έξοδος από την ΕΕ».

Οι θέσεις που πήραν τμήματα της αριστεράς έχουν τη ρίζα τους κυρίως στη λαθεμένη ανάλυση και εκτίμηση των καπιταλιστικών ολοκληρώσεων. Η ΕΕ αποτελεί μια τέτοια ολοκλήρωση και ως τέτοια δεν μπορεί να έχει προοδευτικά χαρακτηριστικά, ούτε να μεταρρυθμιστεί ή να αλλάξει. Δημιουργήθηκε για τις ανάγκες και ως μηχανισμός του ευρωπαϊκού κεφαλαίου και είναι από τη φύση της αντιλαϊκή και αντεργατική. Οι ολοκληρώσεις αυτές δεν αλλάζουν με αλλαγή διαχειριστή, πολιτικής ή κυβερνήσεων. Η τοποθέτηση απέναντι στις καπιταλιστικές ολοκληρώσεις, στην προκειμένη απέναντι στην ΕΕ, αποτελεί λυδία λίθο για την πολιτική ταυτότητα και θέση κάθε πολιτικής δύναμης της αριστεράς. Οι θολές αναφορές και το «μπέρδεμα» με τη θέση του Λένιν για τις «Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης» καμία σχέση δεν έχουν με επαναστατική ή αντικαπιταλιστική γραμμή. Αντίθετα. Αγνοούν το καθήκον της διάλυσης των ιμπεριαλιστικών και καπιταλιστικών ολοκληρώσεων και την διεθνιστική πάλη για αποδέσμευση από αυτές τις ενώσεις στο πλαίσιο της πάλης για την ανατροπή της καπιταλιστικής βαρβαρότητας, για την εργατική εξουσία.

Προφανώς στο βρετανικό δημοψήφισμα δεν κυριάρχησαν αντικαπιταλιστικές πολιτικές θέσεις για μια διεθνιστική έξοδο και αποδέσμευση από την ΕΕ, ούτε μια «καθαρή» εργατική ταξική αριστερή γραμμή. Φυσικά, μεγάλα τμήματα του βρετανικού λαού ψήφισαν κάτω από τις φτερούγες ενός αστικού εθνικισμού. Αυτό όμως αναδεικνύει κυρίως τις ευθύνες της Αριστεράς και όχι του λαού που ψήφισε. Είναι τουλάχιστον προβληματικό, η Αριστερά (σχεδόν όλων των εκδοχών) στην Ευρώπη να κάνει βαρύγδουπες αναλύσεις και να κουνάει το δάχτυλο στους εργάτες της Βρετανίας που ψήφισαν ενάντια στους δυνάστες τους -με ηγεμονία αστικών αντιλήψεων-, ελλείπει αριστερών ταξικών εναλλακτικών. Το καθήκον για τη μαχόμενη ανατρεπτική Αριστερά σε όλη την Ευρώπη είναι να προβάλλει επιθετικά την πάλη για διεθνιστική αντικαπιταλιστική αποδέσμευση από την ΕΕ, για βάθεμα του ρήγματος στην καπιταλιστική αυτή ολοκλήρωση. Να μην αφήσει την ακροδεξιά να εκφράζει -αστικά και αντιδραστικά- τις εργατικές λαϊκές διαθέσεις. Να μπολιαστούν αυτές από την ανατρεπτική ταξική γραμμή, που πρέπει να είναι αντικαπιταλιστική και αντι-ΕΕ.

Η ρωγμή που ανοίγει στο αντιδραστικό φρούριο της ΕΕ πρέπει να αξιοποιηθεί από τους λαούς της Ευρώπης, ενάντια στην βαθιά αντιλαϊκή πολιτική που εξαπολύει το επιτελείο αυτό. Η μαχόμενη Αριστερά θα κριθεί σε αυτό το καθήκον.

Πηγή: **PRIN**